

Stórur áhugi var fyri konsertini, eisini millum tey yngstu
Myndir Jens C. Vang

Konsertummæli:

Sum eitt hav uttan vatn

Høgt støði á konsert í Runavík leygarkvøldið

Heitið á hesum ummæli kann fyrri mong tykjast løgið, mótsigandi og burturvið. Og leggur ein aftrat: »Sum eitt træ ut-

an greinar«, er orðskapurin fullkomin, tí hetta ber als ikki til!

Men júst soleiðis er støðan hjá mongum menn-

iskjum, ið leit, — leita eftir onkrum at halda seg til. Onkrum, ið ikki fer ella slitist við tíðini, ella sum kann geva teimum trygg-

leika og frið í sál.

Fyri líkasum at peika á, at eitt/ein er, ið heldur í øllum forðum, varð skipað fyri gospelkonsert í Runa-

vík leygarkvøldið. Orðini omanfyri eru tí ikki tikin úr tómun heimi, men vórðu fyrst framborin í vitnisburði, síðani í sang: Ongum nýttist tí at vera í iva um, at gekk ein og leit-aði eftir nakrari meining við túrinum — ein kendi seg sum eitt hav uttan vatn og eitt træ uttan greinar — ja, so var ein komin á rétta staðið.

Gospel merkir jú gleði-boðskapur, og tað var hesin sæli boðskapurin sum frelsur, ið tónaði út yvir fullsettu Ítróttarhøllina hetta kvøldið. Kallið ljóð-aði eisini um, at einasti vegurin til ævigt liv var Jesus. Tí hóast dimm skjýggj eru á luftini, og myrkur er so langt eygað sær, so er kortini ein »glo-ti fyrri framman«.

Vøru fólk komin saman at hoyra tómt tos, larm og innihaldsleysar sangir, kundu tey fara aðra stað-ir. Hetta kvøldið var tað Jesuávnjóð, ið lá fremst — bæði hjá sangarum og tón-leikarum.

Føroyskur gospel-tónleikur

Eg standi ikki her og syngi bert til stuttleika. Heldur ikki tí at blóðini siga, at eg dugi væl at syngja. Nei, eg standi her, tí at eg vil boða Jesus fyrri tykkum í og við sangi mínum.

Fyrst á skránni var *Elisa* og hennara menn; ið framfórd vakrar, sigandi og yndisligar sangir, har tú avgjört sat við eini ken-slu av, at hon veruliga meinti tað, hon sang, og kundi standa inni fyrri tí.

Henni á baki kom so nýggja skotið á »talentlið-num«, *Regin Guttusen*, ið sang nakrar av egnu sang-um sínum, eins og hann, og ljómlið hansara, rættu-liga sluppu at lufta sær, tá teir á ein sera professio-nellan hátt handfóru ljóð-før síni, og rættliga vistu, hvussu føroyskur gospel-tónleikur eigur at ljóða.

Linda, Vanja og Lydia skuldu taka um endan. Og væl varð tikið. Allar hava tær røddir, ið spenna við, eru tekniskt góðar, og siðst, men ikki minst, har-monra saman til tað ótrú-liga. Her má kortini siter-ast úr Sosialinum, tá har so rámandi verður sagt, at hesar »helst eru tað besta, føroyskur gospel-tónleikur

Framhald á síðu 9

